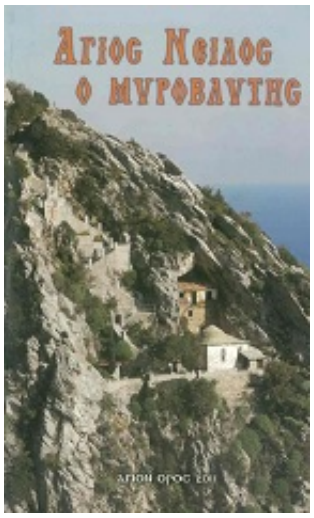
Βίος του οσίου Νείλου του μυροβλύτου

Categories : ΒΙΒΛΙΑ

Date : 7 Μαΐου, 2016

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ ὁ ἁγιώνυμος Ἄθως, ὁ νοητὸς τῆς Θεοτόκου καὶ ὡραῖος παράδεισος· ἰδοὺ γὰρ ἐν ταῖς ὑπωρείαις σου ἐξήνθησαν κρίνα ἀειθαλῆ καὶ πανεύοσμα, καὶ ἐν ταῖς κοιλάσι καὶ παραλίοις σου δένδρα οὐρανομήκη καὶ εὐσκιόφυλλα ἀνεβλάστησαν, καρποὺς ἀθανάτους τοῦ Πνεύματος προβαλλόμενα... (ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης)

ΣΤΟ ΝΟΤΙΟ ἄκρο τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθω, σὲ ἀπόσταση μίας ὥρας περίπου ἀπὸ τὰ Καυσοκαλύβια, πρὸς τὴ Μεγίστη Λαύρα, μέσα σ᾽ ἕνα ἐπιβλητικὰ ἄγριο τοπίο θαυμαστῆς φυσικῆς ὁμορφιᾶς καὶ στὴν κορφὴ ἑνὸς ἀπότομου βράχου, διακόσια πενήντα περίπου μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, κυριολεκτικὰ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς», βρίσκεται τὸ σπήλαιο τοῦ ὁσίου Νείλου τοῦ μυροβλύτου.

Ὁ ὅσιος Νεῖλος, ποὺ ἀσκήθηκε ἐδῶ, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ «ἀειθαλῆ καὶ πανεύοσμα» κρίνα, ἕνα ἀπὸ τὰ «οὐρανόμηκη καὶ εὐσκιόφυλλα» δέντρα, ποὺ βλάστησαν ἐν ταῖς ὑπωρείαις καὶ ἐν ταῖς κοιλάσι καὶ παραλίοις· τοῦ ἁγιοτόκου Ἄθωνα.

Βλαστὸς τῆς εὐάνδρου Πελοποννήσου, γεννήθηκε στὸ χωριὸ Ἅγιος Πέτρος τῆς Κυνουρίας στὰ τέλη τοῦ 16ου αἰ. Ἀνατράφηκε «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφ. 6:4) ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς του καὶ διδάχθηκε τὰ ἱερὰ γράμματα ἀπὸ τὸν ἐνάρετο καὶ μορφωμένο θεῖο του Ἱερομόναχο Μακάριο. Μὲ τὴ συνετὴ καθοδήγηση καὶ τὶς συμβουλὲς τοῦ τελευταίου, ὁ μικρὸς Νικόλαος Τερζάκης -ἔτσι λεγόταν στὸν κόσμο ὁ ἅγιος- «προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις» (Λουκ.

2:52).

Πολὺ νωρὶς ὁ σπόρος τοῦ θείου λόγου, ποὺ ἔπεσε «ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν» (Ματθ. 13:23), ἔδωσε καρπὸ ἑκατονταπλάσιο. Ἔτσι στὴν ψυχὴ τοῦ Νικολάου ἄναψε ὁ θεῖος ἔρωτας τόσο, ποὺ ἡ ματαιότητα τοῦ κόσμου δὲν μποροῦσε νὰ τὸν κρατήσει πιὰ κοντά της. Ἀκολούθησε, λοιπόν, τὸ θεῖο του στὴν Ἱστορικὴ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μαλεβῆ, ἀνδρῶα τότε, ποὺ βρίσκεται στὰ βόρεια ἀντερείσματα τοῦ Πάρνωνα καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 8ο αἰ. Ἐκεῖ, «τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ ὑποσχὼν τὸν αὐχένα», κατὰ τὸν ἱερὸ ὑμνογράφο του, «πρὸς ἀσκητικοὺς ἀγώνας ἀνδρείᾳ ψυχῇ ἀπεδύσατο».

Στὴ μοναχική του κουρὰ πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ ὁσίου Νείλου τοῦ Σιναΐτη. Τὸν μεγάλο αὐτὸ νηπτικὸ πατέρα τοῦ 5ου αἰ. μιμήθηκε ὁ συνώνυμός του νέος μοναχὸς στὴν ἄσκηση στὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ὑπακοή, στὴ νηστεία καὶ τὴν ἐγκράτεια, στοὺς κόπους καὶ τὶς κακοπάθειες, στὶς προσευχὲς καὶ τὶς ἀγρυπνίες. Τόσο φλογερὸς ἦταν ὁ ἀσκητικός του ζῆλος, ὥστε λίγο ἀργότερα, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ γέροντά του, ἐγκαταβίωσε σὲ μιὰ σπηλιά, πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ μοναστήρι, γνωστὴ σήμερα μὲ τὴν ὀνομασία «Ἀσκητήριο τοῦ Ἁγίου Νείλου».

Γιὰ τὴν καθαρότητα καὶ τὶς ἀρετές του, ἀξιώθηκε νὰ λάβει, ὅταν ἔφτασε στὴν κατάλληλη ἡλικία, τὸ χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης. Παράλληλα ἔμαθε καὶ τὴν Ἱερὴ τέχνη τῆς εἰκονογραφίας, στὴν ὁποία ἐπιδόθηκε μὲ ἐπιτυχία.

Ὁ ἱερομόναχος Μακάριος ἔμεινε δεκαπέντε περίπου χρόνια στὴ Μαλεβή. Ὕστερα, ποθώντας ἡσυχαστικότερη ζωή, ἀνεχώρησε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὅπως ἀναφέρει ὁ ἴδιος στὴ διαθήκη του, γραμμένη τὸ 1608, «σπινθὴρ θεῖος κατὰ τὸ συνειδὸς τιτρωσκόμενός μου τὴν καρδίαν οὐκ ἐπαύσατο, ἀλλ᾽ ἀεὶ ἐλεγχόμενος ὑπ᾽ αὐτοῦ διακαῶς εἶχον τὴν καρδίαν μου ἀπαρτίσαι τὸ τῆς ἐμῆς ψυχῆς καταθύμιον, λέγω δὴ τὰ τῆς ἡσυχίας κατορθώματα. Πορευθεὶς γοῦν πρὸς εὕρεσιν τόπου ἐπιτηδείου, ὥστε ἐν ἡσυχίᾳ μονᾶσαι κατὰ μόνας, καὶ περιερχόμενος ἅπαντα τὰ τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους καταφύγιά τε καὶ καταγώγια, ἦλθον καὶ μέχρις ὁρίων τῆς ἁγίας Λαύρας, ἐν οἷς τετυχηκὼς εὗρον χῶρον ἐπιτήδειον, καθὼς ἐβουλόμην, εἰς ἐμὴν οἴκησιν».

Ὁ ἅγιος Νεῖλος ἀκολούθησε τὸν πνευματικό του πατέρα στὸν Ἄθωνα. Πρόσφεραν συμβολικά, ὅπως συνηθίζεται, ἕνα φλουρὶ στὴν κυρίαρχη Μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ ἀγόρασαν τὸν τόπο ἐκεῖνο, ὃς ἐπονομαζόμενος ἦν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῶν ὁσίων πατέρων Πέτρου τε καὶ Ἀθανασίου». Στὴν περιοχὴ αὐτή, περιοχὴ πανέμορφη ἀλλὰ καὶ πανέρημη ἡ πλησιόχωρη Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων ἱδρύθηκε ἀργότερα, γύρω στὰ 1700, εἶχε ζήσει καὶ ὁ πρῶτος γνωστὸς Ἁγιορείτης ἀσκητής, ὁ ὅσιος Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης (8ος αἰ.)

«Συχνοῖς ἱδρῶσι καὶ κόποις μεγίστοις· γέροντας καὶ ὑποτακτικὸς ἔσπασαν βράχια, ἔκοψαν ἀγριόδεντρα, ξερίζωσαν πουρνάρια, καθάρισαν ἀπὸ τὰ βάτα καὶ τ᾽ ἀγκάθια

τὸν τόπο, ποὺ ἦταν πρὶν τοῖς θηρσὶ μόνοις πρὸς κατοίκησιν πρόσφορος», ἔχτισαν κελλάκια κι ἕνα ναΰδριο ἀφιερωμένο στὴν Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου (σώζονται μέχρι σήμερα στὸ ναΰδριο αὐτὸ ἴχνη τοιχογραφιῶν ποὺ φιλοτέχνησε, κατὰ τὴν παράδοση, ὁ ἅγιος Νεῖλος) καὶ ἐπιδόθηκαν μὲ ἔνθεο ζῆλο στὸν νηπτικὸ βίο.

Πέρασαν μερικὰ χρόνια, καὶ ὁ ἱερομόναχος Μακάριος ἀναχώρησε εἰρηνικὰ γιὰ τὰ οὐράνια σκηνώματα. Ὁ ἅγιος Νεῖλος, μόνος πιὰ ἀλλὰ κατάφορτος μὲ τοὺς ἁγιοπνευματικοὺς καρποὺς τῆς τέλειας ὑποταγῆς, πόθησε τὴν ἡρωικὴ ζωὴ τῆς τέλειας ἡσυχίας. Ὁ πόθος αὐτὸς ἦταν μιὰ φυσικὴ συνέχεια καὶ προέκταση τῶν προηγούμενων πνευματικῶν ἀγώνων του, μὲ τοὺς ὁποίους ἡ ψυχή του εἶχε καθαρθεῖ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὰ πάθη.

Ἐκεῖ κοντά, σ᾽ ἕνα φοβερὸ γκρεμό, ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ σπηλιά. Μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του κατέβηκε ὁ ἅγιος στὴ σπηλιὰ αὐτή, τὴ διαρρύθμισε κατάλληλα καὶ ἔφτιαξε στὸ βάθος της ἕναν ὑποτυπώδη ναΐσκο, ποὺ τὸν ἀφιέρωσε στὸν ἀπόστολο καὶ εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη τὸ Θεολόγο, τὸν ἀγαπημένο μαθητὴ τοῦ Κυρίου καὶ τὸ παρθενικὸ πρότυπο τῶν μοναχῶν. Τώρα πιά, «τῆς σαρκὸς τὴν πρόνοιαν ὁλοσχερῶς ἀπορρίψας», ἀφοσιώθηκε ὁλοκληρωτικὰ στὴ νοερὰ ἐργασία, στὴ θεωρία τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀξιώθηκε «ἀεὶ τοῖς νοητοῖς ἐμβατεύειν καὶ συμμετεωροπορεῖν ταῖς θείαις δυνάμεσι» (ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης).

Ἀγνοούμενος ἀπ᾽ ὅλους καὶ ἀποκομμένος ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη ἐπαφὴ δὲν ἐπικοινωνοῦσε παρὰ μόνο μ᾽ ἕναν μοναχό, ποὺ τοῦ ἔφερνε τὴ λιτὴ ἀσκητική του τροφὴ καὶ τὸν βοηθοῦσε στὴν τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας, ἀγωνίστηκε νικηφόρα, «ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ» (Ματθ. 17:21), ἐναντίον τῶν δαιμόνων, ποὺ τὸν πολέμησαν λυσσαλέα, μοναδικὴ ἀλλὰ καὶ ὑπέρτατη παρηγοριὰ ἔχοντας τὴ νοερὴ καὶ καρδιακὴ κοινωνία μὲ τὸν Ἰησοῦ.

Στὸ ἀπόκρημνο ἐκεῖνο ἀσκητήριο ἔζησε ὁ ἅγιος, ἔγκλειστος καὶ ἀφανής, ὡς τὴν κοίμησή του, στὶς 12 Νοεμβρίου τοῦ 1651, τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ τιμᾶται ἡ μνήμη καὶ τοῦ προστάτη τοῦ ὁσίου Νείλου τοῦ Σιναΐτου. Τὸ ἅγιο σκήνωμά του ἐνταφιάστηκε μπροστὰ στὸ σπήλαιο ἀπὸ τὸ μοναχὸ ποὺ τὸν ἐπισκεπτόταν.

Μετὰ τὴν κοίμησή του ὁ Θεὸς τὸν δόξασε μὲ τὸ χάρισμα τῆς μυροβλυσίας. Ἀπὸ τὸν τάφο του ἄρχισε νὰ ἀναβλύζει εὐῶδες ἁγίασμα, ποὺ σχημάτιζε μικρὸ ρυάκι καὶ ἔφτανε ὡς τὴ θάλασσα.

Οἱ χριστιανοὶ δὲν ἄργησαν νὰ πληροφορηθοῦν τὸ θαυμαστὸ γεγονός. Ἔτσι, ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν ὡς ἐδῶ μὲ πλοῖα καὶ νὰ παίρνουν σὲ δοχεῖα τὸ μύρο, μὲ τὸ ὁποῖο πολλοὶ ἄρρωστοι θεραπεύθηκαν θαυματουργικά.

Ἡ συρροὴ ὅμως τῶν πιστῶν στὸν τόπο αὐτὸ ἔγινε ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς πειρατές, πού,

ὅπως εἶναι γνωστό, λυμαίνονταν τὴ Μεσόγειο στὰ χρόνια της Τουρκοκρατίας. Ἐπανειλημμένα, λοιπόν, ἔπεσαν ἐπάνω στοὺς ἀνύποπτους χριστιανούς, καί, ἀφοῦ τοὺς λήστεψαν, ἄλλους σκότωσαν καὶ ἄλλους αἰχμαλώτισαν, γιὰ νὰ τοὺς πουλήσουν στὰ σκλαβοπάζαρα τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ προκάλεσε μεγάλη θλίψη καὶ ταραχὴ στοὺς ἀσκητὲς τῆς περιοχῆς, ποὺ ζήτησαν τὴν ἐπέμβαση τοῦ θαυματουργοῦ συνασκητῆ τους ὁσίου Ἀκακίου τοῦ Καυσοκαλυβίτη (+1730).

Ὁ ὅσιος στάθηκε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπήλαιο καὶ προσευχήθηκε θερμά. Εἶπε: «Ἅγιε Νεῖλε, ἐσὺ ποὺ ἤσουνα στὴ ζωή σου τόσο ταπεινὸς καὶ ἥσυχος, γιατί τώρα ἐπιτρέπεις νὰ γίνονται τέτοιες ἀκαταστασίες καὶ ἀνωμαλίες σὲ βάρος εὐσεβῶν ἀνθρώπων; Δὲν πρόλαβε ν᾽ ἀποσώσει τὰ λόγια του ὁ ὅσιος Ἀκάκιος, καὶ ἡ ροὴ τοῦ μύρου σταμάτησε!»

Στὰ χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν, χρόνια μαύρης σκλαβιᾶς, τὸ Ἅγιον Ὄρος γνώρισε μεγάλες περιπέτειες καὶ ἀλλεπάλληλες ἐρημώσεις, πού, σὲ συνδυασμὸ καὶ μὲ τὴ διακοπὴ τῆς μυροβλυσίας, συνετέλεσαν στὸ νὰ ἐγκαταλειφθεῖ τὸ σπήλαιο καὶ νὰ λησμονηθεῖ τὸ ἀκριβὲς σημεῖο τῆς ταφῆς τοῦ ἁγίου Νείλου. Ὡστόσο, καὶ μετὰ τὴν κοίμηση τοῦ ἁγίου, ἡ γύρω περιοχὴ κατοικήθηκε κατὰ διαστήματα ἀπὸ φιλέρημους ἀσκητές, ὅπως φανερώνουν τὰ πολυάριθμα ὁμόλογα* ποὺ σώζονται στὴ Μεγίστη Λαύρα (1653 κ.ε.).

* *Ὁμόλογο λέγεται τὸ συμβόλαιο ἀγοραπωλησίας ἑνὸς Κελλιοῦ ἀπὸ τὴν κυρίαρχη Μονή.*

Τὸ σημερινὸ Κελλί**, πενήντα μέτρα δυτικὰ τοῦ ναϋδρίου τῆς Ὑπαπαντῆς, ἔχει ναὸ ἀφιερωμένο στὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, ποὺ ἀνακαινίστηκε τὸ 1745 ἀπὸ τὸν ἱερομόναχο Πελάγιο καὶ οἰκοδομήθηκε πάλι μεγαλύτερος μετὰ τὸν καταστρεπτικὸ σεισμὸ τῆς 26ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1905.

** *Κελλί(ον) λέγεται ἕνα αὐτοτελὲς εὐρύχωρο οἶκο δόμημα μὲ ἐνσωματωμένο ναΰδριο, περιβαλλόμενο ἀπὸ εὐρεία περιοχή. Εἶναι συνήθως μεγαλύτερο ἀπὸ καλύβη καὶ δὲν ὑπάγεται σὲ σκήτη, ἀλλὰ ἐξαρτᾶται ἀπ᾽ εὐθείας ἀπὸ κάποια μονή.*

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰ. ὁ ἅγιος Νεῖλος ἐμφανίστηκε σὲ κάποιον Καυσοκαλυβίτη μοναχὸ Θεοφάνη, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας, καὶ τὸν θεράπευσε θαυματουργικὰ ἀπὸ βαρειὰ καὶ ἀνίατη ἀσθένεια***.

*** ***Δυστυχῶς, μετὰ τὸ θαῦμα, ὁ μοναχὸς Θεοφάνης πλανήθηκε καὶ δέχτηκε δαιμονικὰ ὁράματα ὡς δῆθεν προφητικὲς ἀποκαλύψεις τοῦ ἁγίου Νείλου. Οἱ «ἀποκαλύψεις» αὐτές, ποὺ καταγράφηκαν ἀπὸ κάποιον ἱερομόναχο***

Γεράσιμο γιατὶ ὁ Θεοφάνης ἦταν ἀγράμματος, κυκλοφορήθηκαν σὲ λίγα χειρόγραφα στὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ. Ἀπὸ ἀρκετοὺς ἔγιναν δεκτὲς ὡς γνήσιες προφητεῖες τοῦ ἁγίου Νείλου, χρησιμοποιήθηκαν μάλιστα ἀποσπασματικὰ καὶ ἀπὸ ὁρισμένους νεότερους συγγραφεῖς. Σὰν καρπὸς ὅμως δαιμονοληψίας καὶ πλάνης, ἔχουν καταδικαστεῖ ἀπὸ τὴν ἁγιορείτικη συνείδηση ὡς νόθες. Γι᾽ αὐτὸ ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἀρνήθηκε νὰ ἐγκρίνει τὴ μετάφραση καὶ ἔκδοσή τους στὴ ρωσικὴ γλώσσα, ποὺ ἔγινε τὸ 1912.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ σ᾽ ὅλη τὴν περιοχή, καὶ ἀπὸ τότε πολλοὶ μοναχοὶ ἄρχισαν νὰ ἔρχονται στὸν τόπο τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἁγίου. Τὸ παλαιὸ μονοπάτι, ποὺ ἦταν κλεισμένο ἀπὸ τοὺς θάμνους, ἀνοίχτηκε πάλι καὶ καθαρίστηκε, τὸ σπήλαιο συγυρίστηκε καὶ εὐτρεπίστηκε, ἡ θεία Λειτουργία ἄρχισε νὰ τελεῖται τακτικὰ στὸ ἐκκλησάκι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἀπὸ τὴ συνοδία τοῦ Κελλιοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Μάλιστα οἱ Καυσοκαλυβίτες πατέρες ἀποφάσισαν νὰ χτίσουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιο, στὴν ἄκρη τοῦ βράχου, ἕναν μικρὸ ναὸ ἀφιερωμένο στὸν ἅγιο Νεῖλο. Καθώς, λοιπόν, ἔσκαβαν γιὰ ν᾽ ἀνοίξουν τὰ θεμέλια, στὶς 7 Μαΐου τοῦ 1815, μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ καὶ συγκίνηση βρῆκαν τὸν τάφο καὶ τὰ τίμια λείψανα τοῦ ἁγίου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεχυνόταν ἄῤῥητη εὐωδία.

Ἀπεσταλμένοι τῆς Μεγίστης Λαύρας, ποὺ εἰδοποιήθηκε ἀμέσως, παρέλαβαν μὲ πολλὴ εὐλάβεια τὰ πανεύοσμα ὀσιακὰ ὀστᾶ καὶ τὰ μετέφεραν στὸ μοναστήρι. Ἐκεῖ τὰ ὑποδέχθηκαν ἐπίσημα, μὲ κωδωνοκρουσίες, λαμπάδες καὶ θυμιάματα, ὅλοι οἱ Λαυριῶτες πατέρες, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἐξόριστο τότε στὸ Ἅγιον Ὄρος ἐθνοϊερομάρτυρα πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ἅγιο Γρηγόριο τὸν Ε΄ (+1821). Ἡ κάρα τοῦ ὁσίου τοποθετήθηκε σὲ πολύτιμη λειψανοθήκη καὶ ξεχωρίζει μέχρι σήμερα, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἅγια λείψανα τῆς Μονῆς, γιὰ τὴ θαυμάσια εὐωδία της. Στὸ Κελλὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου δόθηκε «χάριν εὐλογίας, ἡ ἱερὰ αὐτοῦ σιαγών, ἔχουσα ἐπάνω αὐτῆς ἕνα ὀδόντα, νὰ διαμὲνῃ ἐκεῖσε ὡς ἀφιέρωμα ἀναπόσπαστον εἰς αἰώνα τὸν ἅπαντα» (ὁμόλογο 1-8-1818).

Κατὰ τὴν ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου ἔγιναν πολλὲς θαυματουργικὲς θεραπεῖες ἀσθενῶν, ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ ποικίλα νοσήματα.

Σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα τὸ ὁσιακὸ μνῆμα καλλωπίστηκε, ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου κτίστηκε δίπλα του καὶ μιὰ πέτρινη σκάλα κατασκευάστηκε, γιὰ νὰ διευκολύνονται οἱ προσκυνητὲς στὴν κατάβασή τους πρὸς τὸ σπήλαιο.

Ἀπὸ τότε, τόσο ὁ τάφος ὅσο καὶ ἡ σιαγόνα τοῦ ἁγίου ἐκπέμπουν ἀνὰ καιροὺς πλούσια εὐωδία.

Τὸ φελόνι καὶ τὸ πετραχήλι τοῦ ἁγίου, ποὺ κι αὐτὰ εὐωδιάζουν, φυλάσσονταν μέχρι τὶς μέρες μας στὸ Κελλὶ τῆς Κοιμήσεως, ἀλλὰ ὁ τελευταῖος μοναχὸς τῆς παλαιᾶς

συνοδείας, γερο-Μεθόδιος (+1993), τὰ παρέδωσε στὴ Μεγίστη Λαύρα γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια.

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Νείλου ἑορτάζεται στὶς 12 Νοεμβρίου, ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του. Στὸ Ἅγιον Ὄρος ὅμως πανηγυρίζεται λαμπρὰ στὶς 7 Μαΐου, ἡμέρα τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων του.

Στὸν ἅγιο Νεῖλο εἶναι ἀφιερωμένοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ναΐσκο δίπλα στὸν τάφο του, καὶ ἄλλοι τρεῖς ναοί: Ἕνα παρεκκλήσι στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Μαλεβῆς Κυνουρίας (τὸ κελλὶ τοῦ ὁσίου), ἄλλο ἕνα στὸ μετόχι τῆς Μονῆς στὴν Τρίπολη, καθὼς καὶ ἕνας μεγαλόπρεπος ἐνοριακὸς ναὸς στὸν Πειραιᾶ, στὴν περιοχὴ τοῦ Χατζηκυριακείου.

Εἴθε οἱ πρεσβεῖες τοῦ μυροβλύτη καὶ θαυματουργοῦ ὁσίου πρὸς τὸν παντοδύναμο καὶ φιλάνθρωπο Κύριο νὰ χαρίσουν σὲ ὅλους μας τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἔκδοση Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς
© 2002, Ἱερὸν Κελλίον Ἁγίου Νείλου, Ἅγιον Ὄρος

(Πηγή ηλ. κειμένου: nektarios.gr)